

Šest ZPÍVAJÍCÍ MOŘE

Když se vrátili do Křišťálových jeskyní, starého H. H. úžasně nadchla zpráva, že se k nim možná připojí lasičky, že se k nim určitě připojí nohové a že Ethelred objevil něco, co bazilišky úplně vyřídí.

„Levandulová kolínská?“ podivil se. „Ale to je velice zajímavé. Asi z toho mají sennou rýmu, ne? Jako když se někdo pořádně nastydně. Jestlipak dokážu vyrobit nějakou náhražku?“

„Tady u vás levanduli nepěstujete?“ zeptala se Penelopka.

„Ale roste tu na nějakém ostrově, jenže bez Hepsibarova herbáře si bohužel nevzpomenu, na kterém.“

„Já jsem jednou dostala strašnou sennou rýmu, když jsem byla na prázdninách,“ ozvala se Tabita. „Dejte mi čichnout a uvidíme, jestli je to ono.“

A tak jí dali čichnout kolínské a zapůsobilo to na ni stejně jako na bazilišky, takže Tabita podpálila dvě pohovky, čtrnáct podušek a jeden stůl, jak se rozkýchala, museli jí vylít na hlavu štoudev studené vody, aby se zase vzpamatovala.

„To je ono, tohle je ta rostlina,“ sípala. „Jejej, dobré nebe, takhle jsem snad nekýchala od té doby, co jsem se omylem napudrovala pepřem místo pudrem.“

„Propánakrále, proč jsi to dělala?“ žasla Penelopka.

„Ále, líčila jsem se potmě, víš?“ vysvětlovala Tabita a utírala si oči, protože jí ještě pořád slzely ostošest.

„Líčila potmě?“ opakovala po ní Penelopka. „Ale proč?“

„Chystala jsem se na půlnoční ples. Nesvítil měsíc, víš, tak jsem se přirozeně musela nalíčit potmě,“ řekla Tabita jako něco samozřejmého.

Penelopku to všechno tak popletlo, že už se radši na nic neptala.

„Kde jsi říkala, že tahle bylina roste?“ zeptal se H. H.

„Na ostrově Zlatých husí,“ odpověděla Tabita. „Měli jsme tam jednu o prázdninách s ostatními draky letní tábor. Dostali jsme to všichni. Umíte si představit, jak nám to pokazilo prázdniny.“

Děti viděly, jaké škody dokáže udělat jeden drak, když ho přepadne senná (nebo vlastně levandulová) rýma, a tak si dovedly představit, jaká je to čina, když dostane levandulovou rýmu na letním táboře padesát draků najednou.

„No to je ale ohromně užitečné,“ radoval se H. H. „Ostrov

Zlatých husí je přímo na cestě na Vlkodlačí ostrov, tak prostě můžete natrhat nějakou tu levanduli, až se budete vracet. Já z toho pak udělám roztok a ten budeme mít po ruce.“

„Tak teď bychom tu cestu asi měli pořádně naplánovat,“ navrhol Šimon. „Máte tady mapu, H. H.?“

„Mám, a dokonce skvělou,“ vytáhl H. H. velkou pergamenovou mapu celé Mytologie i s mořem a všemi ostrovy. „Tak, teď jsme tady,“ narovnal si H. H. brejličky a ukazoval na mapě, „a tamhle nahoře je Baziliščí hrad. A vy se teď budete muset dostat tadyhle na břeh moře a pak se dát jihozápadním směrem kolem Čaroplachetných bažin, kolem Achátového souostroví a pak uvidíte ostrov Zlatých husí po levé straně — a severoseverovýchodně pak už je Vlkodlačí ostrov.“

„Jak dlouho myslíte, že nám ta cesta bude trvat?“ zeptal se Petr.

„No, nějakou tu hodinu určitě,“ pokýval H. H.

„Takhle lodní motorek by tu asi někde nebyl, co?“ otázal se Šimon s nadějí v hlase.

„To bohužel ne,“ zavrtěl H. H. hlavou. „Ale můžu vám udělat čarorosolovou plachtu a dát vám pořádný příznivý větřík. Co tomu říkáte?“

„Nádhera!“ zvolal Petr. „Hned po útoku na Baziliščí hrad bude tohle to nejnádhernější dobrodružství.“

„Jen neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil,“ varoval ho Papouš. „Ti vlkodlaci jsou pěkní prevítí, ono to nebude jen tak.“

„Ty nikam nepojedeš!“ zavřeštěla najednou zničehonic Dulcibela. „Na žádný Vlkodlačí ostrov nepojedeš, já tě nepustím. Budu trucovat. Podám demisi. Budu přezimovat. Budu ječet. Budu křičet. Nikdy, nikdy, nikdy už s tebou nebudu mluvit, abys věděl.“

S těmi slovy propukla v slzy a zatáhla všechny záclonky na své klícce.

Penelopka si s ní šla promluvit.

„Dulcibelko milá,“ začala, „myslíš si, že nad Papouše není, a my to dobře víme, my si to myslíme totiž taky, takže bychom snad na něm nechtěli, aby jel s námi, kdyby to nebylo naprosto nutné, to si musíš uvědomit. Ale slibuju ti, že jestli ho pustíš, tak se osobně postarám, aby se nevrhal do žádných nebezpečí a všechnu riskantní práci nechal na mých bratrancích a na mně.“

„No,“ pozvedla Dulcibela cípek jedné záclonky a otřela si s ním oči, „když mi slíbíš, že se o něj budete starat.“

„Já ti to slibuju,“ pronesla Penelopka slavnostně.

„Tak heleďte se, ženské, jestli už jste skončily,“ hlasitě a v roz-

pacích hartusil Papouš, „tak bychom se snad mohli pustit do podrobného plánu celé akce.“

„Tak mně vychází,“ ozval se Šimon, který si mezitím cosí dlouze počítal na kusu papíru, „mně vychází, že když nám H. H. dá zítra za úsvitu čtyřruzlový vítr — to máme rychlost větru asi sedmapůl kilometru za hodinu —, měli bychom, pokud nenastanou nějaké nepředvídané okolnosti, dorazit na Vlkodlačí ostrov kolem půl čtvrté odpoledne. To znamená, že můžeme hned natrhat routu, celou noc jet zpátky a být doma další den za úsvitu.“

„Myslíte, že se vám to podaří za tak krátkou dobu?“ pochybovačně se ptal H. H. „Nesmíte tam za žádnou cenu přistát v noci. To jsou totiž vlkodlaci nejnebezpečnější.“

„Když nám dáte stálý vítr,“ mávl Šimon rukou, „tak by to mělo vyjít.“

„Copak to, s tím potíže nebudou,“ ujistil ho H. H. „Stačí říct směr a sílu a já to zapnu — není nic jednoduššího.“

„Musíš si vzít pilulky proti mořské nemoci,“ zařvala najednou Dulcibela.

„Mlč už taky jednou, ženská,“ utrl se na ni Papouš nerudně. „Tady se projednávají vážné věci.“

„Mořská nemoc je vážná,“ namítla Dulcibela. „Když ti bude tak zle, že nebudeš s to utéct před vlkodlakem — to tedy důležité je.“

„Slibuju ti, že dohlídnu, aby si ty pilulky vzal,“ uklidňovala ji Penelopka.

„Já bych tak hrozně ráda jela s vámi,“ vzdychala Tabita, „a pomáhala vám, ale na to je ta loďka asi bohužel přece jen malá.“

„Ty jsi moc veliká a já už jsem moc starý,“ pokýval H. H. hlavou. „Ale stejně mám špatné svědomí, že veškerou práci a nebezpečí nechávám jen na vás, dětičky.“

„Hlouposti,“ volal Petr, „já bych si tohle nedal ujít ani zanic.“

„Já taky ne,“ honem se přidal Šimon.

„Nesmíte si s tím dělat hlavu,“ objala Penelopka H. H. a dala mu pusu na růzovou tvářinku. „My vám strašně rádi pomůžeme, a uvidíte, že vám Mytologii dáme zase do rukou.“

„Správně! A tak třikrát ‚hurá‘ na počest slečinky Penelopky!“ tleskal Ethelred.

„Jste strašně hodní, strašně hodní,“ drmolil H. H., sundal si brejličky, protože se mu najednou nějak zamžily, a halasně se vysmrkal.

„A slečinko,“ vyhrkl Ethelred dychtivě, „moh bych taky s váma, slečinko, prosím vás? Já tak velkej zas nejsem, takže moc místa nezaberu, ale moh bych vám třeba i pomoci.“

„Samozřejmě že může jet s sebou,“ řekl Šimon. „Náš statečný ropušák.“

„Ano, pochopitelně,“ souhlasil Petr, „důvtipný Ethelred.“

„Můžeš jet s námi jako můj osobní ochránce,“ odpověděla mu Penelopka. „Budeme pyšní, že tě máme s sebou.“

Ethelreda to tak zmohlo, že zrudl jako deset kilo přezrálých rajčat a musel se uchýlit do kouta, kde se i on několikrát zprudka vysmrkal.

A tak se druhý den ráno rozloučili s H. H., s Tabitou i s navýsost uplakanou Dulcibelou a vyrazili — děti, Papouš i Ethelred — jednou z nesčetných chodeb z Křišťálových jeskyní, která je nakonec přivedla na břeh moře. Písek tam byl jako maličké perličky, na břeh narážely drobné vlnky a vydávaly přitom melodické tóny, asi jako když se někdo prsty probírá ve strunách té nejmelodičtější ze všech harf. Není divu, říkala si Penelopka, že se mu říká Zpívající moře. A na toto mírné a melodické moře tedy spustili lodičku, a přesně jak H. H. slíbil, okamžitě se zvedl teplý větrík, plachta se nadula jako arkýřové okno a lodička se hezky rozletěla po vlnách i s Penelopkou, oběma kluky, Papoušem, Ethelredem a nůši jídla, které jim připravil H. H. Vezli s sebou také srpy na routu i levanduli a velké brašny, aby měli bylinky kam dát.

„Poslyš, Papouši,“ řekla Penelopka a měla pocit, že od chvíle, kdy do Mytologie vstoupili, klade pořád jednu a touž otázku, „co jsou to vlastně ti vlkodlaci? Určitě jsem o nich někde něco četla, ale nějak si nemůžu vzpomenout.“

„Já si to pamatuju,“ ozval se Šimon, „nebyli to lidi, co se za úplňku snad měli měnit ve vlky?“

„Správně,“ přisvědčil Papouš, „odporná pověra, a taky hloupá. Ale jak jsem vám říkal, v době, kdy H. H. tvořil Mytologii, spousta lidí na vlkodlaky pevně věřila, takže jich bylo dost. Hrozně škemrali, aby taky směli do Mytologie, protože prý vymírají, a tak je tam H. H. vzal. Byli ovšem tak trochu mezní případ, ale H. H. si řekl, není to jisté, tak co. Dovolil jim, aby se zařídili na tom ostrově, kam teď jedeme, ale pod podmínkou, že se o něj budou podílet ještě s dalšími dvěma nepohodlnými živly, mandragorami a bludičkami. A pak chtěli ještě ohňokačeři nějaký pořádně chmurný ostrov, tak tam nechal žít i je.“

„O bludičkách jsem slyšela, jak zavádějí lidi do bažin a do písků,“ přerušila ho Penelopka, „ale co jsou to ti ohňokačeři?“

„Ohromně barevné tvorové,“ odpověděl Papouš. „Vůbec nejbarevnější v celé Mytologii, jsou s bludičkami spřízněni, ale můžou

být studení i teplí, a bludičky jsou samozřejmě jen studené. Ohňokačeři jsou moc sympatičtí a milí, trochu bojácní, ale zase takové milé a rovné povahy. To bludičky, to je neposlušná sebranka, pořád zlobí a dělají potíže.“

„A co ty mandragory?“ zeptala se Penelopka. „To je něco jako ohňokačeři?“

„Ne, ne,“ vrtěl Papouš hlavou. „Ohňokačeři se skládají hlavně z ohně, ale mandragory jsou rostliny — a ještě k tomu líné, sebranka budižkničemů. Kdysi se jich totiž hodně používalo v různých zaklínadlech a taky do léků, a to jim pochopitelně nešlo pod nos, tak vynalezly ten jek.“

„Jek?“ opakoval po něm Petr. „Propánakrále, jak se dá vynalézt jek?“

„On je to totiž jek tak příšerný,“ zvedl Papouš pařát, aby svým slovům dodal důrazu, „prostě horor a hrůza, že když to někdo uslyší, tak z toho zešílí.“

„A to jako aby je nikdo netrhal ze země?“ zeptal se Šimon.

„Ano,“ přisvědčil Papouš, „takže teď prostě jen ve dne v noci spí, ve dne v noci, a kdyby někdo náhodou byl tak pitomý a probudil je, tak se pak probudí všechny najednou a taky všechny najednou začnou ječet — a to si umíte představit, jak to vypadá.“

„Páni, a my musíme projít celým lesem mandragor?“ nadechl se Petr. „To bude ale dost nebezpečné.“

„Říkal jsem vám, že tahle výprava bude nebezpečná,“ upozorňoval je Papouš. „První problém budou mandragory, potom vlkodlaci a bludičky, i když ty budou ve dne někde zalezlé a vlci budou taky spát. Právě proto trval H. H. na tom, abychom na ostrově přistáli za dne. To je totiž nejmíň nebezpečná doba.“

„Zatím máme dobrou rychlost, ještě že nám H. H. pustil ten vítr,“ řekl Šimon.

A opravdu, lodička se hnala po hudebních vlnkách zbarvených jako šampaňské hezky zčerstva. Slunce hřálo, větrík byl vlahý a cesta byla opravdový zážitek. Voda byla tak průzračná, čistounká, že nějakých pět metrů pod hladinou bylo vidět hejna mnohobarevných ryb, velikánské ústřice s blyštivými perlami i obrovské kraby a raky v nejrůznějších barvách. Před přídí se každou chvíli vynořovala hejna rudých a modrých létajících rybiček, chvíli letěly nad hladinou a cvrlikaly jako ptáci a pak se zase ponořily do moře.

„Hele, slečinko,“ ozval se tlumeným hlasem Ethelred, „přece byste se těch vlkodlaků nebála, ne? Nemáte mít z čeho strach, dyž sem tu já, protože já se vo vás postarám, čestný slovo.“

„Byla bych vyplašená,“ odpověděla Penelopka, „ale když mám tebe jako svého osobního ochránce, nemám nejmenší důvod něčeho se obávat.“

Ethelred vypadal celý šťastný, když to uslyšel.

Už pluli několik hodin a byli z něžného větříku i ze slunce všichni ukolébáni. Papouš si schoval hlavu pod křídlo, aby si trochu schrupl. Ethelred ležel na zádech, pusou otevřenou, a chrápal s cylindrem položeným na prsou. Penelopka i oba kluci podřimovali v teploučkém vzduchu. Penelopka chvíli spala, ale teď se zase probudila, ležela v loďce a říkala si, že by se měli všichni naobědvat, ale jak se tak dívala na jasné zelenavé nebe s malinkými pluky barevných mráčků, měla najednou pocit, že něco není v pořádku, ale ne a ne přijít na to, co by to mohlo být. A pak na to přišla. Vždyť oni se nehýbou, loďka stojí na místě. Rychle se posadila a rozhlédla se. Ze všech stran, jak daleko dohlédla, obklopovaly je jako purpurové a zelené krajky veliké kapradovité listy chaluh, a jak se na ně Penelopka dívala, viděla, že se pohybují, a dokonce rostou. Lodička na ně pochopitelně najela a uvízla v nich, proto zůstali stát. A tu si Penelopka najednou uvědomila, v jakém se octli nebezpečí, protože právě v tu chvíli přejela jedna větev krásných chaluh bok loďky, jako nějaké zvířecí chapadlo, jenže tohle nejen lezlo do loďky a neznatelně přitom šustilo, ale dokonce rostlo a bubřelo. Penelopka si uvědomila, že by stačily dva tři takovéhle prameny, a celá loďka i s nimi by zmizela pod hromadou purpurových a zelených chaluh.

„Papouši!“ vykřikla a honem se nedočkavými prsty dobývala do nůše pro nůž, aby chaluhy mohla odřezávat. „Papouši... hej, honem... vstávejte všichni!“

Všichni se probrali a v okamžiku pochopili, co jim hrozí.

„Ach jo, koluzní a karambolový karfiól!“ křikl Papouš dopáleně. „Zatracený plevel. Já na to úplně zapomněl. Jen odřízněte ty kousky, co nám našly dovnitř, to brzy přestane.“

A opravdu, když děti a Ethelred uřízli dva tři prameny chaluh, uvědomila si rostlina zřejmě, že jí na loďce nechtějí, a přestala se snažit loďku zachvátit. Jenže na místě stáli dál.

„Sakra, to je ale otrava,“ bručel Papouš. „Tenhle zatracený plevel nás příšerně zdrží, jestli se mi nepodaří okamžitě najít Desdemonu. Penelopko, prosím tě, podej mi dalekohled, máš ho hned vedle sebe.“ Zvedl dalekohled k oku a úzkostlivě se rozhlížel po obzoru, až najednou zaskřehotal uspokojením.

„Máme štěstí,“ volal, „zrovna pracují tamhle nedaleko nás. Teď dě jen o to, jak na sebe upozornit.“

„Kdo je to?“ zeptala se Penelopka.

„Mořské panny,“ odpověděl Papouš. „H. H. je zaměstnává, aby se nám ten plevel nevymkl z ruky. Totiž abyste chápali, on se spletl se zaklínadlem. Měl jim říct, aby trvaly věčně, třeba jako ty kytky, co jste viděli, jenže se přeřekl a řekl, aby věčně rostly. A jak se vám se zaklínadlem stane něco takového, už se to nedá odvolat, a tak sem musel nasadit mořské panny, aby mu to tady nepřerostlo přes hlavu. A můžu vás ujistit, že tohle je tedy práce na plný úvazek. Když si na chvílku odpočinou, je toho Zpívající moře hned plné. Myslím, že se budeme muset přitáhnout trochu blíž a zařvat na ně.“

A tak se všichni nahnuli přes bok loďky, chytili chaluhy do náruče a táhli. Pomaloučku, kousek po kousku se jim dařilo vléci lodičku po chaluhách. Když už jim připadalo, že táhnou celou věčnost, a sotva popadali dech, uslyšeli děti, jak se k nim po hladině přes chaluhy nese slabounký zpěv.

„Ahóóóój!“ zařval Papouš, „ahóóóój, Desdemono, hééééj!“

Zpěv ustal a rozhostilo se ticho.

„Ahóóóój!“ zavřeštěl Papouš znovu, „to jsem já, Papouš.“

A dál ticho. A pak se najednou chaluhy přímo vedle loďky rozestoupily a vynořila se obrovitá, poněkud zadýchaná mořská panna. Nevypadala ani v nejmenším tak, jak si Penelopka mořské panny představovala, protože vážila takových dobrých sto třicet kilo. Na ramena a hrud' jí kanula nesmírná záplava jasně plavých lokýnek. Oči měla velikánské, kulaté a barvínkově modré a na víčkách napatlaný obrovský nános líčidla a falešné černé řasy, dlouhé a husté tak, že vypadaly spíš jako živý plot. Tlustoučké ručky měla krásně namanikúrované, nehty natřené křiklavým cyklámově růžovým lakem, v jedné držela zlatý srp a ve druhé velké stříbrné zrcátko.

„Neslyšela jsem, že tu volá o pomoc nějaký muž?“ dotázala se hlubokým, chraplavým hlasem a kmitala řasami tak usilovně, že Penelopku napadlo, že jí snad upadnou. „Muž bezpochyby modré krve a staroslavného rodu, který mě volá, abych ho zachránila?“

„Kdepak,“ vyvedl ji z omylu Papouš, „to jsem byl já. Těbůh, Desko, jak se vede?“

„Aha,“ opáčila Desdemona chladně. „Aha, to jsi ty, Papouši. No to je báječné, že ses zase jednou ukázal. Mimo chodem, byla bych nesmírně ráda, kdybys ve spojitosti se mnou nepoužíval toho hrubého a vulgárního slova Deska. Jmenuji se Desdemona a budu ti vděčná, když mi budeš říkat mým opravdovým jménem.“

„Tak jo,“ souhlasil Papouš. „Dovolte, abych vás představil — Penelopa, Petr a Šimon — slečna Desdemona Williamsonová ze Smythe-Smythe a na Brownu, náčelnice mořských panen.“

Mořská panna se mohutnými pažemi opřela o okraj lod'ky, takže ji málem potopila, a milostivě si potřásla rukou se všemi třemi dětmi.

„Velice mě těší, ujišťuji vás,“ pravila Desdemona a kmitala řasami. „Tak pěkní chlapi a taková krásná holčička. Nemáte sice rybí ocas, ale tím se nemusíte trápit, vždyť za to nemůžete. Předpokládám, že máte všichni v žilách modrou krev, ne, když máte taková jména?“

„Já myslím, že ne,“ zavrtěla Penelopka hlavou. „Já myslím, že asi spíš červenou.“

„Škoda,“ povzdechla si Desdemona a hrud' se jí zavlnila, „nemůžeme zřejmě všichni být modré krve. Předpokládám, že máte blízké styky s nejrůznějšími vévody a vévodkyněmi a lordy, nepochybně, jsem si tím zcela jista. Vidím vám to na tváři, aristokracie každým coulem, kdepak, to se pozná hned.“

„Ba ne, bohužel ani to ne,“ musela ji zklamat Penelopka.

„Ale to oni tam budou, když po nich budete pořádně pátrat,“ ujistila je Desdemona. „Vemte si třeba například mě. Na mně je prostě vidět, že mám lepší styky, ne? To víte, to je marné, je to v tom, jaké má člověk držení — prostě majestát, kdepak, to se pozná hned. Ale člověk se prostě nechce o takových věcech zmiňovat, aby si lidi nemysleli, že je snob. Kdepak, ono stačí takové to přirozené, aristokratické držení a to už lidem samo řekne, že je člověk — no znáte to, prostě o stupínek výš než ostatní.“

„Přesně tak,“ přikývla Penelopka a měla co dělat, aby se neusmívala.

„Celá moje rodina má vznešené styky,“ pokračovala Desdemona, „a to z obou stran. A jak vznešené styky! Jestlipak například víte, že na jednu mou tetu z druhého kolena zamával Kryštof Kolumbus? Nebo třeba sestřenice sestry strýčka mého otce, ta zase, jak jsem se dozvěděla, dostávala dopisy od nikoho menšího než samotného lorda Nelsona — a prosím dopisy krajně láskyplné.“

„No ne!“ žasla Penelopka.

„Ó ano,“ přikývla Desdemona smrtelně vážně. „A pak tu byl třeba bratr matky mého strýčka, no, víte přece — ne ten, co mu španělská Armada rozšvihala záda na pentličky — tak ten...“

„Hele, Desko,“ přerušil ji Papouš netrpělivě. „Nemohli bychom si ty dějiny tvé rodiny nechat až zase na někdy jindy?“

„Vážený Papouši,“ odvětila Desdemona důstojně. „Je mi líto, a to opravdu a upřímně, jestli tebe snad nudím tím, že líčím své znamenité styky. Já totiž, jak dobře víš, mám velmi málokdy možnost pohovořit s jemnými a vzdělanými osobami, a jsem si jista, že je to zajímavá, a i kdyby je to třeba nakrásně snad nezajímalo, jsou příliš dobře vychovaní, aby to říkali, na rozdíl od tebe, co se chováš jak vobyčejnej sprostěj hajzl.“

„Ale co tě nemá, já si moc rád poslechnu o tvé rodině,“ bodře ji ubezpečil Papouš, „jenže my máme zrovna teď hrozný spěch a tenhle plevel nás zdržuje. Nemohla bys sbubnovat nějaké ty své děvečky, aby nám vysekaly cestu, a trochu nám zatlačit? Je to otázka života a smrti, to víš, holka, jinak bychom tě s tím nikdy neobtěžovali.“

„Tak tedy,“ uvolila se Desdemona, „když se jedná tak jako vo mimořádněj případ, pak se samozřejmě dotáži několika svých mladých dam, zda by nebyly ochotny podat vám pomocnou ruku ve vašich trampotách. Nicméně bych byla ráda, kdybys mi laskavě říkal mým správným jménem a nechal si ty nechutně familiérní móresy a neříkal mi ‚holka‘. My mořské panny s lepšími styky musíme pečlivě dbát na svou dobrou pověst, a kdyby někdo ten výraz slyšel, mohlo by ho to svést k mylné domněnce, že snad jsme v bližších stycích, než je tomu ve skutečnosti.“

„No tak dobře, slečno Williamsonová ze Smythe-Smythe a na Brownu,“ mávl Papouš v zoufalství křídlem. „Jak si račte přát, stačí říct, ale jen sežeň nějakou tu záchrannou výpravu.“

„Ta ordinérnost ordinérní, co tady kolem sebe někdy jeden vidí,“ tlumeně si Desdemona postěžovala Penelopce, „to víte, to není jako my dvě, vidíte?“ Po Petrovi a Šimonovi vrhla zářivý úsměv, zamávala tučnou ručkou, vnořila se do chaluh a zmizela, ani se po ní skoro voda nezčeřila.

„Zatracená práce,“ podrážděně drmolil Papouš, vytáhl zpod křídla hodinky a podíval se na ně. „Už máme tři hodiny zpoždění. To znamená, že sebou budeme muset ale pořádně hodit, až se z toho býlí vypleteme. S něčím takovýmhle jsme tedy v tom našem plánu nepočítali.“

Zanedlouho se Desdemona opět vynořila u lod'ky a s ní vyplavalo na hladinu osm mořských panen stejného věku i tvaru. Některé měly vlásky žluté jako Desdemona, jiné zas šarlatové a jiné, které je původně měly jistě bílé, si je obarvily elektrizující modří.

„Mladé dámy,“ pronesla Desdemona tím svým basovým prsním hlasem, „jistě mi dáte za pravdu, že je pro nás nebývalou ctí,

když nás přišli navštívit lidé, kteří mají tak dobré styky jako my. Já bysem chtěla říct, že se domnívám, že hovořím za vás všechny, když zde srdečně uvítám kultivovanou a aristokratickou společnost lady Penelopy a jejích bratranců, co jsou lordi a tak vůbec rodem.“

„Hele,“ ozval se najednou Ethelred, „a co takhle já, he?“

„Ty, no co ty?“ ohrnula Desdemona nos.

„No no, co, já jsem polskej hrabě, víme?“ kasal se Ethelred, „a sem ze starý a nóbl hraběcí famélie, jasný?“

„Ty?“ nestačila se divit Desdemona. „Ty tedy jako hrabě nevyvádáš.“

„To je jasný, že ne,“ pravil Ethelred. „Mě proměnili totiž v kolíbce, né?“

„Nezlob se,“ vrtěla Desdemona hlavou, „ale jako hrabě ani nemluvíš.“

„No jo, protože mě zachránila taková stará dáma a vychovala mě jako svýho syna,“ pokračoval Ethelred. „Jenže vona neměla prachy, né, takže mi nemohla dát takový to zdělání, abysem jako mluvil správně, nó.“

„Naprosto fascinující, opravdu,“ pochybovačně se usmála Desdemona. „Budeš mi to muset všechno pěkně povědět. Nejdříve však, mé milé mladé dámy, zachraňme tento vznešený náklad. Tak, a teď všechny hezky najednou: hééj rup! A jedem!“

A daleko čiperněji, než by se od mořských panen tak kyprých proporcí dalo čekat, začalo Desdemoniných osm mladých dam kosit před loďkou průsek chaluhami a Desdemona sama přeplávala na záď, opřela se o ni tučnými pažemi, loďku poháněla ocasem a uvelebila se na kus drbu.

„Já když jsem byla malá holka,“ svěrovala se Penelopce, „než jsme se usadili v Mytologii, tak jsem často bývala v moři u Brightonu.“

„Brighton?“ ozval se Petr. „Tam jsme s Šimonem byli loni na prázdninách.“

„Opravdu?“ zajímala se Desdemona. „Skvostné letovisko. Vždycky samí lepší lidi, jestli chápete, jak to myslím. Víte, moje tetička, tedy z otcovy strany, rozumí se, tak ta vám tam jednou plavala, no a to do smrti neuhádnete, kdo vystoupil z takového toho koupacího vozíku.“

„Kdo?“ zeptal se Šimon.

„Král Jiří Čtvrtý!“ s důrazem pronesla Desdemona. „Je to tak, samo Jeho královské Veličenstvo. A hezky vyšňořený v nádherných pruhovaných plavečkách s ramínky, říkala tetička, a taky

vám měl vlněnou čepičku, aby se mu ta královská hlava nenamočila, pámbu mu požehnej, a taky měl plážové botičky na královských nohách, aby si je nerozbil o kamínky. No a představte si, že byl sotva po pás ve vodě a upadla mu jedna botka. To nemáte ponětí, co se začalo dít, říkala aspoň tetička. Král Jiřík začal rvát a křičet, a všichni dvořani a královští štolbové se v šatech hned vrhali do vody jak šílení, aby tu botičku našli.“

„A jak to dopadlo?“ ptaly se děti nedočkavě.

„Nenašli ji,“ pravila Desdemona. „Ale když byli už všichni pryč, podívala se po ní moje tetička, a ta ji našla. Ano, ano, a dodnes ji má schovanou ve skleněné vitrínce — přesně tu plážovou botičku, co ji měl na noze Jeho Veličenstvo pan král. No, co tomu říkáte?“

„Takových lidí asi moc není, co mají tetu, která má doma královskou plážovou botu,“ uznale pokyvovala Penelopka.

„Právě!“ vítězoslavně zvolala Desdemona. „A to já taky pořád říkám svým děvčátkům. Chodíte často na zahradní slavnosti do Buckinghamského královského paláce, má milá?“

„Ne, moc často ne,“ odpověděla Penelopka po pravdě.

„Moje babička jednou plavala proti proudu Temže a porazila ji jachta. Zpočátku se jí to samozřejmě dotklo, protože z toho měla monokl, ale pak si uvědomila, že to byla vlastní královská jachta královny Alžběty! No, jen si to představte! To nemůže hned tak někdo říct, že má monokl od královny, nemám pravdu?“

„Před námi otevřené moře!“ křikl Papouš. „Připravte se vztyčit plachtu!“

„No, moc pěkně jsme si pohovořili,“ pronesla Desdemona milostivě. „Není nad to, podrábat si pěkně s někým, kdo ví, o čem jeden mluví, když se zmíní o šlechtě.“

„Ano, moc pěkné to bylo,“ usmála se Penelopka.

„Doufám, že se zase někdy uvidíme,“ usmál se Šimon.

„Já taky,“ usmál se Petr.

„Všichni jste velice milostiví,“ děla Desdemona a kmitala řasami jako šílená.

Šhromáždila své dámy kolem sebe, pohupovaly se na vlnách, posílaly polibky a mávaly a loďka pomalu nabírala rychlost a vzdalovala se od nich po moři.

„Krajně mrzuté zdržení,“ drmolil Papouš a ustaraně se díval na hodinky. „Krajně mrzuté. A zdá se, že větší rychlost už nenabere. To znamená, že se před setměním k Vlkodlačímu ostrovu už nedostaneme.“

„Ale H. H. říkal, že po setmění na břeh vystupovat nemáme,“ protestoval Petr.

„Podle mě nám nic jiného nezbude,“ chmurně pronesl Papouš. „Jestli nevystoupíme a nenasekáme routu ještě dnes, nestihneme na zpáteční cestě vítr, který nám H. H. zapne, a bude nám trvat kolik dní, než se vrátíme.“

„V tom případě to padne na Petra, na tebe a na mě,“ prohlásil Šimon. „Penuška zůstane na břehu a bude hlídat loďku a Ethelred zůstane s ní a bude hlídat ji.“

„Tak podívejte . . .“ začala Penelopka.

„Prosím tě, Penelopko,“ přerušil ji Papouš, „Šimon má pravdu. Za dne by to bylo něco jiného, ale v noci je to prostě nebezpečné. Vlkodlakům ani bludičkám není co důvěřovat, a to vůbec nemluvím o mandragorách. Buď pěkně hodná holka a zůstaň u loďky, a kdyby se něco dělo, můžete odrazit od břehu, a je to.“

„No tak dobře,“ podvolila se Penelopka. „Ale nechce se mi.“

Loďka uháněla po vlnách a Papouš byl čím dál ustaranější, každých pět minut se díval na hodinky a dalekohledem pozoroval obzor. A když to dělal asi tak popadesáté, stalo se cosi podivného. Přímo před nimi se moře najednou začalo vařit a pěnit, jako by se tam najednou objevila mělčina nebo útes. Právě z toho místa vycházely větší a větší vlny. Děti byly poněkud vyděšeny, ale pak uviděly, jak se ode dna cosi přibližuje k mořské hladině. A v dalším okamžiku se z hladiny vynořila hlava mořského netvora a vztyčila se na dlouhém štíhlém krku nějakých deset metrů nad hladinu. Hlava to byla obrovitá, nozdry měla jako hroch, oči jako talíře a uši, jakoby roztřepené, tak obrovské, že si zprvu děti myslely, že jsou to křídla. Kolem brady a rtů rašily netvorovi spousty ježatých chapadel, takže to vypadalo, jako by měl knír i bradku. Tělo bylo pokryté přenádhernými ledňáčkově modrými šupinami, oči měly barvu mořské zeleni a bradka i knír byly jasně ryšavé. Na vrcholu hlavy mezi ušima se tyčily dva podivné černé rohy, vypadaly trochu jako hlemýždí tykadla, a za nimi měl naraženou velkou bílou kuchařskou čepici. Netvor se krátkozrace rozhlížel kolem sebe, usmíval se pod vousy a voda z něho stékala v úplných vodopádech.

Místo aby byl z tohoto příšerného zjevení vyděšen, zdálo se, že Papouš má ohromnou radost. „Jejej, výborně,“ pravil. „Osvaldek. To máme ale kliku.“

„Je hodný?“ pípala Penelopka.

Ze všech zvířat, která v Mytologii dosud viděli, byl Osvaldek rozhodně daleko největší.

„Osvald?“ zasmál se Papouš. „Osvald? Cha! Cha! Cha! Nej-krotší stvoření v celé Mytologii.“

„Já jenom, že mi připadá, že má strašně moc zubů,“ vysvětlovala Penelopka.

„Kdepak, Osvald je fajn,“ ujišťoval ji Papouš. „Krotký jak tři ovce, náš Osvaldek.“

„A pomůže nám?“ zeptal se Šimon.

„O to právě ho chci poprosit,“ netrpělivě odpověděl Papouš. „Teď jde jen o to, jak to zařídit, aby si nás všiml — on totiž trochu nedoslýchá.“

A s těmi slovy vykročil Papouš na před loďky, přiložil křídla k zobáku a zařval: „Osvaldééé! To jsem já, Papouš. Tady jsem, ty trumbero, v loďce!“

Osvald se popleteně rozhlédl, jako by býval něco zaslechl, ale nebyl s to určit, odkud zvuk přichází. A pak najednou loďku uviděl. Samým úžasem vyvalil oči. „Buchetka!“ zavřeštěl nadšením. „Po všech těch létech — buchetka, modrá buchetka!“

Moře se vzedmulo, připlul k nim, ten tvor, o němž Papouš tvrdil, že je nej-krotší z celé Mytologie, sklonil hlavu, a než se kdokoli z nich zmohl na něco rozumného, pohltil do tlamy loďku, všechny tři děti, Papouše, Ethelreda, nuši s jídlem, srpy i pytel na routu.

„Propánajána,“ pomyslela si Penelopka, když se kolem nich zavřely obrovité čelisti s bílými zuby. „Tohle je tedy definitivní konec našeho dobrodružství.“